

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Selvbiografi (Steen Steensen Blicher)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520436752.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

I Sommeren 1804, da B. i Hundedagsferien var hjemme, fik han en Dag isinde, at fare ud paa Sælhundejagt. Han medtog en Skolediscipel, som fra Horsens ogsaa var kommen hjem i Ferierne, samt en Bondekarl - der, efter hans egen Forsikkring, "aldrig endnu havde været i eller paa noget Vand saa dybt, at det kunde naae ham til Skrævet." - Med disse Consciberede marscherede han nu til sin Charon - Baadfører og Færgemand Ras Munk i Lillose. Denne var med sin store Baad paa Samsø; og kun den lille, som ene brugtes til Fiskefangst i Magsvej, laae i Tangen ved Strandbredden. I Mangel af Nummer Een, behjælper man sig med Nummer To, og B. *vilde* paa Sælhundejagt - det kunde ikke blive anderledes. Med de to Andres Bistand fik han Baaden - eller snarere Jollen - skudt ud i Vandet, viste dem, hvorledes de skulde bruge Aarerne, og satte sig selv i Agterenden med Roerpinden i Haanden. Men Gud hjælpe os for Sluproere, han havde! "Langsomt kom Gjertrud, gesvindt kom Johan"; men Baaden kom ikke langt; og Sveden trillede ned ad Sølomiternes Ansigter. B. maatte nu tage den ene Aare i højre Haand, medens Landkrabberne skiftedes til at pladske med den anden. - Omtrent en halv Miil fra Land var man saaledes avanceret, da en svær Tordenbyge trak op bag ved, og naaede dem, førend de kunde naae Thun-Røn, hvor Sælhundene skulde tracteres med "blaa Ærter" - som det hedder i Jagtsproget. - Havde der fulgt Orkan med, kunde ingen Redning tænkes; men det var temmelig stille Vejr; og Lynene, der hurtigt fulgte ovenpaa hverandre, foer alle i horizontal Retning, og han bemærkede ikke et eneste, som slog ned. Imidlertid bleve hans Roerkarle saa angeste, at den Ene ikke kunde faae et Ord ud gennem de blege Læber, og den anden gjorde de oprigtigste Løvter: at, dersom han denne Gang beholdt Livet, skulde han aldrig mere, med sin gode Villie, komme længere paa Vand, end han kunde vade til Land. Aaren faldt den ene efter den anden af Hænderne, og B. maatte roe allene for hele Mandskabet. Revlen eller Sandriffet kunde ikke sees formedelst den tykt nedstrømmende Regn og Hagel; men han havde taget sit Bestik saa godt, at han lykkelig landede efter Bestemmelsen. Dyndvaade opholdt man sig her, til Uvejret var trukket over, og da ingen Sælhund viste sig, roede man tilbage, saa tomhændede som man var kommen. Neppe var man landet, før en 23 stærk Vestenvind rejste sig; og havde man tøvet nogle Minutter længer, var man ufejlbarligen kommen til at gjøre Sælhundene Selskab i Dybet.